

FOLK OG LAND

Erik K. Kiberg
Nils Juelsgt. 49
Oslo

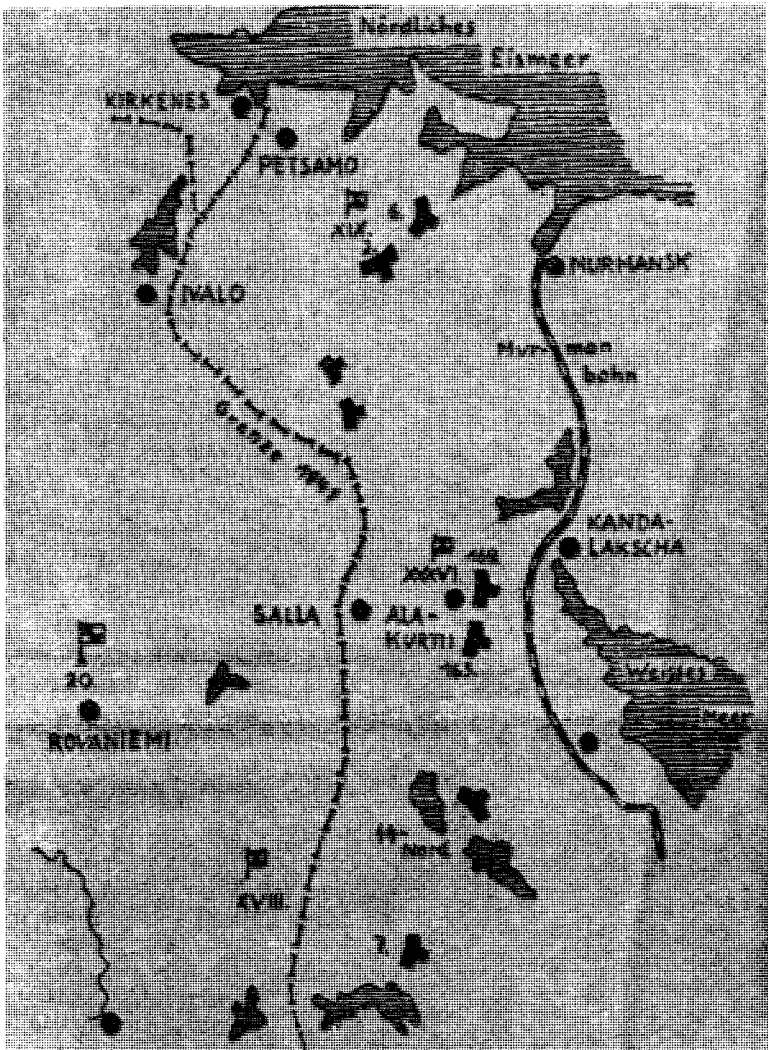
NR. 4 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 2. FEBRUAR 1963

LØSSALG 85 ØRE

ÅRSSKIFTET VED ISHAVET FOR TYVE ÅR SIDEN

Den tyske ledelse ventet alliert landgang i Narvik kombinert med russisk offensiv i Lappland.

Efterfølgende artikkel av Werner Haupt, som vi klipper i «Deutsche National-Zeitung» (Soldaten-Zeitung), tør sikkert påregne interesse også her i Norge:

Det ytterste nordavsnitt av østfronten har gått inn i krigshistorien som «den glemte front». Her, i is og sne under midnattsolen, mellom stenete klipper og urskogtykning, ved myrvann og på tundraen, blir det ikke utkjempet noe tilintetgjøringslag og ingen festninger blir erobret. Denne front er allerede i juli 1941 stivnet i stillingskrig: men en stillingskrig som ikke kjenner noen pauser. Tyskere og finner på den ene side og sovjetrussere på den annen er blitt til grusomme motstandere i et grusomt land under grusomme klimatiske forhold.

OKW planla høsten 1942 gjennom et angrep å besette Fiskerhalvøya, for herfra å sperre tilførselen av krigsmateriell med allierte konvoier til Murmansk, den isfri havn i Nordhavet. Allerede

22. juli utstedes det en «Führerweisung» hvorefter det ikke mere skal angripes på Fiskerhalvøya, men mot Murmanskbanen. Den finske overkommando forholder seg avventende til denne plan og setter som betingelse for egen deltagelse at Leningrad først er erobret. Da imidlertid den sovjetiske storoffensiv mot Leningrad begynner i august, blir foretagendet i Nord-Finnland avblåst og 7. oktober

Landssvik og lands—vik

«At me no fær Håkon VII vil segja at me kjem under England istadenfor under Sverige».

(Arne Garborg. Dagbok. Bind I.)

I.

Det kan lett gå troll i ord. Det gjør gjerne det, når man omgås lettsindig med dem. Landssvik er et nytt ord i sproget, tidligere helt ukjent. Lands-vikerne fant på dette ordet i erkjennelse av, at de som ble i landet og holdt okkupasjonsmakten innenfor folkeretten og videre varetok, hva lands-vikerne selv skulle ha vartatt — de var ikke landsforredere etter straffeloven. Men noe måtte gjøres for å avlede oppmerksomheten fra egne feiltrinn. På den annen side kan man ikke godt tro, at lands-vikerne var så fullkommen unorske at de skulle ha funnet på den forbrytelse, som går under navn av rettsoppgjøret, av seg selv. Det er grunn til å tro, at de er blitt tvunget til det, noe vi skal komme tilbake til.

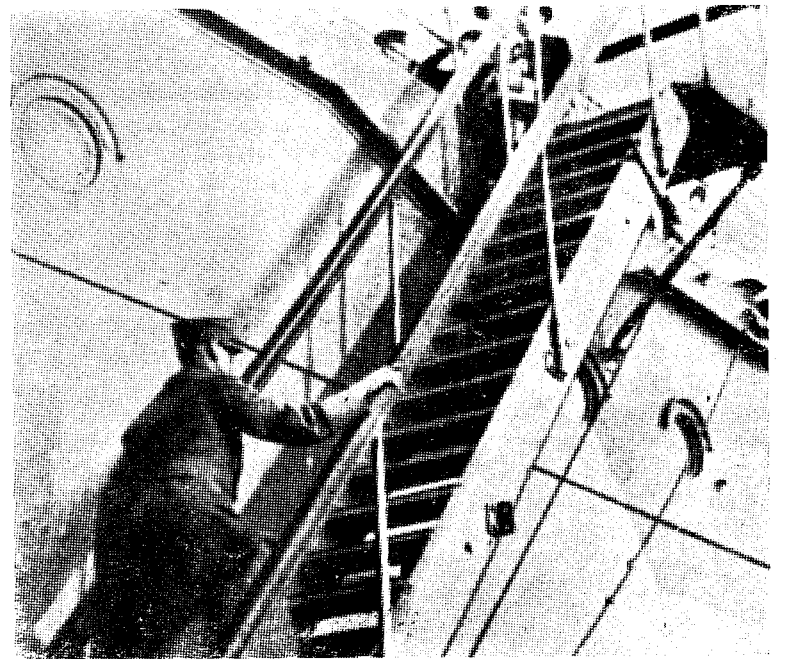
II.

Lands-viker nr. 1 var landets konge, som under henvisning til noen forlorne og ulogiske samvittighetskrupler fikk dradd landet inn i en krig, som var det uvedkommende. Det kostet bl. a. over 10 200 «kære landsmænd» livet, uten at det kan sees å ha tynget omhandlede samvittighet. Det skjedde i Trysil. Umiddelbart deretter tok han flukten til Sverige. Det var mindre vellykket, for det første fordi man i det land ikke har for skikk å samle på borttrømte, fremmede monarker, for det annet fordi man der heller ikke er vant til at kongene tok til hareverget, når landet kom i krig, enten

ber følger ordren: «Avventende forsvar».

20. Gebirgsarmee under kommando av generaloberst Dietl (stabsjef generaløyntnant Jodl) skal altså tilbringe resten av året 1942 i de hittil nådde stillinger. Resten av året betyr imidlertid: stadig kamp mot sne og is og mot en fanatisk og seigt kjempende fiende! Armeen forsvarer en frontlengde på

(Forts. side 7)

de nu hadde stelt den til selv eller ikke. Vår landsviker ble da promte sendt hjem igjen dit hvor han etter den herskende oppfatning hadde å holde seg. Nokså forsmedelig.

III.

Flukten tok så en ny retning, bl. a. med en etappe, på Trudvang hotell på Rena. Her meddelte vår landsviker, at han og hans følge ville bli hentet av et engelsk skip i Åndalsnes. Hvorfor ikke norsk?

Nu er det uten betydning på hvilken måte vår landsviker hadde forbindelse med London og ble underrettet om dette, enten den var direkte, hvilket er usannsynlig under de herskende omstendigheter, eller det var gjennom den engelske sendemann Cecil Dormers ulovlige bilradiotelefon. Om det ikke stod klart for ledsagerne al-

lerede i Trysil, så burde det ihvertfall vært klart nu, at det var London som dirigerte begivenhetene — og samvittigheten — med landets konge som redskap.

IV.

Det ser ut til at Johan Nygaardsvold har gjennomskuet humbugen. Han tok som kjent i Elverum konsekvensen av sin mislykkede forsvarspolitik. I Øyer inntok han det standpunkt å blåse av hele krigen da den kun kunne føre til unødige tap av menneskeliv, hva den også gjorde. Men han ga opp overfor general Ruge, som hadde påtatt seg å føre krigen med den, angivelig av regjeringen, tilkalte «øyeblikkelige og tilstrekkelige hjelp» av engelske tropper. Generalens beveggrunner må formodentlig ha vært forståelse av, at den hærordning, som han

(Forts. side 6.)

Tyske soldater på vakt ved Ishavet

DIKTATUR I DEMOKRATIET

Med tilfredshet har jeg sett at et ledende tidsskrift (Farmand) tar fatt på FN's svineri mot Katanga. Det går opp for flere og flere at bakfrasene om forente nasjoner står de store kræmmerinteresser og grådigheten.

Selv Hamar Arbeiderblad har måtte gi plass for et leserbrev fra Sverre Munck om samme emne og i samme ånd som Farmands leder.

Overmakten Kongo med FN mot det underlegne Katanga. Men er det ikke slik overalt, også i vårt eget land?

Harald Hårfagre reiste rundt og undertvang småkonger, likeså Olav Digre og Olav Tryggvasson. Etter dem kom Sverre og birkebeinerne mot baglerne. Krig, kamp og undertrykkelse av minoriteter hele veien.

Tilslutt var vi så utarmet at danskene fikk overtaket, og «firehundreårsnatten senket sig over apekatten».

Siden fikk vi svenskene, og slik vi har stelt oss er det flere som mener at vi aldri skulde vært skilt fra dem.

Vi fikk vår grunnlov på Eidsvold, — som levebrødspolitikere har uthult etter beste evne.

Oprinnelig hadde vi vel valgmenn, både de og velgerne måtte måles og veies for å være gyldige.

Idag er det bare kjøttvekta som teller, den og partidiktatur. Og mot disse to kjemper selv guder og rettferdigheten forgjeves.

Så fikk vi partistyre, høyre og venstre, som siden har ynglet partier, så nå har snart enhver særinteresse sitt.

Over oss alle svever et Oslo-diktatur. Byen, industrien og handelen over resten av landet.

Småbruk og mindre gårder forlates, de kan ikke bære åket fra staten og byråkratiet som er Oslo.

Ingen under tredivet år går tilskogs for å arbeide lenger, gjennomsnittsalderen er over femti år. I tur og orden må maten innføres, og snart må vi innføre alt tømmer, fordi ingen vil hugge og kjøre.

Landet som helhet har et Oslodiktatur, og bygdene har et herredstyrediktatur. Begge plager sine undersåtter med mere og mere skatt, og løfter og spikersuppe er det de får igjen.

Arbeiderpartiet bløffet Oslofolk til å bygge administrasjonsbygg for seg og sitt blad. Siden ble de enda høyere på pæra og ville ha rådhus.

Nå skal hver fille stasjonsby med herredstyre og byråkrater ha rådhus og samfundshus, det er bare å forlange. Og sliterne, store og små får betale, selv om de aldri i sitt liv kommer til å sette sin fot der.

Oslostaten i staten danner

Ny hetsbølge i mai

Det bebudes i AFTENPOSTEN et nytt hetsens felttog i mai til inntekt for driften av krigsinvalidehjemmet «Bæreia».

Vi har naturligvis intet imot at de frivillige som kjempet på engelsk side i siste verdenskrig og ble invalider blir tatt hånd om av samfunnet. Snarere tvertimot. Det burde være et samfunds soleklare plikt å hjelpe de borgere som er kommet i nød enten de kjempet på den ene eller den annen side da Norge hadde avsluttet sin korte, misslykkede og tåpelige krigføring. At de som kjempet for Norge og Europa på østfronten mot den røde fare en er blitt så oppmerksom på idag, ikke blir hjulpet er det norske etterkrigssamfunds uvisnelige skam.

At selv hjelpen og innsatsen for frivillige på det elskede Englands side er så utilstrekkelig og mangelfull at en må gå tiggergang med krigsfilmer som forherliger folkerettsbrudd og ellers lyver og fortegner gjør ikke saken bedre.

Det er meningen at disse filmer skal oversvømme alle kinoene i Oslo i mai, for den kinodirektør Arnljot Engh som nylig ble avbildet i avisene vridende seg i kjønnsdansen twist skal ifølge AFTENPOSTEN «ha stillet seg meget positiv til tanken».

at førerne skal være jøder da et nådig forsyn har skjendet Europa en ny åndelig adelsrase?

Argus.

Hva utenriksministeren burde ha sagt

Da utenriksminister Lange fyllte 60 år berettet han, i en tale i kringkastingen, om sin politiske livsførsel. Han fortalte at han var pasifist helt frem til siste verdenskrig, alltså hørte til de kretser i det norske folk som ødela forsvaret.

«Men vi har nu lært og det grundig, sa herr Lange. Og han skildrer videre hvordan denne lærdom hadde ført frem til den forsvars- og utenrikspolitikk som han nu står som den fremste eksponent for. Han ga ikke uttrykk for noen tvil om at han nu bedømte situasjonen riktig. Og heller ikke beklaget han at han hadde tatt feil før og over hva det hadde kostet landet av «blod, svette og tårer». Ingen anger der i gården, ser det ut til!

Ville det ikke vært rimelig om utenriksministeren hadde sluttet sin tale om trent med følgende:

Som lytterne nu vil ha hørt, sviktet min dømmekraft totalt gjennom hele mellomkrigstiden. Jeg og mitt parti hørte til den bedrøvelige flokk som kaltes «ridderne av det brukne gevær». Følgen av vår politikk var at vårt fedreland ble ute for den største ulykke som kan ramme en nasjon. Men ikke nok med det: Da jeg og mitt parti overtok makten igjen i 1945 laget vi en grunnlovstridig lov som gav oss anledning til å drepe en lang

rekke norske menn og å fengsle og økonomisk utplyndre titusener andre. Og dette var for en stor del folk som hadde bedømt situasjonen riktig da vi andre stavret rundt i blinde og bidrog til å føre vårt folk ut i avgrunnen. Disse folkene som vi da forfulgte, de hadde ikke gått med det brukne gevær på jakkeoppslaget. De hadde ennvidere tatt på seg den utakknemlige oppgave å skjømte om den sivile administrasjon under krigen og vært nødt til å samarbeide med okkupasjonsmakten, et samarbeide som var en absolutt betingelse for at folk skulle komme noenlunde frelst gjennom de 5 sørgelige årene.

Da jeg altså gjennom hele mellomkrigstiden bedømte situasjonen så fullstendig feil, føler jeg meg heller ikke sikker på at jeg og mine partifeller makter å avgjøre om vi nu er på rett vei. Jeg vil derfor ved første anledning be Kongen om å løse meg fra mitt embete.

Da altså utenriksministeren ikke sa noe av dette som han burde ha sagt, kan det være passende å sitere redaktør Aadahl:

«— — Men da han 5 år etter kunne konstatere at det samme flertall som besørget undergangen, tross små midler reiste seg i askehaugen med alt folkets tillit på sine skuldre, kjente hans beundring ingen grenser. Han var mektig imponert over å se et folkeflertall som moralsk og saklig var slått til jorden fredelig reise seg igjen på sine egne ruiner.»

KNUT SOLLID

skole, nå skal hver stasjonsby med plyndrerrett over sine undergivne ha alt mulig, og skatteflår til vannverk, og kloakker, bad og maskindoeer for seg selv. De unner seg selv alt godt, og skatteytterne mere og mere skatt. Men en dag er det slutt, slutt med tålmodigheten. Da er det ikke lenger «et hav av sau» å flå, men et enig folk som vil bli kvitt sine parasitter.

Jeg vil ikke legge skylden på de som styrer idag. Det er skyld hele veien fra Harald og Olav og til idag. Det kan ikke bli noe folkestyre av slikt.

Vi må vel regne familien som den minste samfunnsenheten vi har. I gammel tid gikk det videre til slekten og stammen.

Enn om vi lot skolekretsene bli den minste selvstyrte enheten?

Og lot en trønder styre Trøndelagen, en helgending Nordland, en vestlendig Vestlandet?

Sentraliseringen har gått for langt, nå må vi begynne å desentralisere skal det bli levelige kår i landet.

Ola O. Furuseth.

Vet De - ?

— at den senere tids stadig økende raseblandings-propaganda er ledd i lenge forbedrede og forkynte planer om utslettelse av den hvite rase?

— at grev Coudenhove-Calergi så tidlig som i 1923 (iflg. Wiener Freimurer Ztg.) forkynder: at det kommende menneske vil bli bastarden,

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

19

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Det virkelige valg

Det er en direkte villedende fremstilling av de faktiske forhold i forbindelse med bruddet i Fellesmarked-forhandlingene som den norske partipresse etter gammel og god demagogisk oppskrift har gitt sine lesere, det vil si hele det norske folk. Hvis dette folk var istand til å tenke selv, så var det ikke så farlig, men årtiers demokratiske hjernevask har dessverre bare etterlatt seg en meget liten flokk immunne som har bevart tenkeevnen.

Og dog skulle en tro at den problemstilling de Gaulle har trukket opp i denne sak måtte være så tindrende klar at det ikke var mulig å bortforklare hva det egentlig dreier seg om.

Saken har både en økonomisk og en politisk side.

Hva førstnevnte angår, så er det den endelige avvikling av den fallerte stormakt England vi nå er vitne til. Landet står på konkursens rand og har bare to veier å velge mellom: enten å avkle seg sine orientalske filler og ydmygt vende tilbake til det Europa det så ofte og så katastrofalt har sviktet og ødelagt, eller å gå videre på den ydmygende vei som Kennedy har anvist det, som den forhenværende koloniherre og stormakt som nå er redusert til herskaps-tjener hos den gamle koloni i vest. Bare en av disse veier kan skaffe England den økonomiske understøttelse det nå er avhengig av. Sic transit gloria mundi! Nå må England endelig betale regningen for de to verdenskriger det har satt igang for å splitte Europa, slik som Hitler forutsa det og slik som Göring skrev i sitt brev til Churchill fra den britiske galges fot.

Det er dette fallerte England så å si samtlige norske partier vil la Norge gå under sammen med. Det skal være medgitt at Arbeiderpartiets ville ritt på høykonjunktorens bølgetopp, hvor en har solgt sin selvstendighet for milde gaver fra den nye vestlige kolonimakt, hvor en skamløst og ansvarsløst har satt næring etter tæring, har bragt Norge i en lignende økonomisk situasjon som England, og at vi derfor heller ikke slipper undav nå å måtte betale velferdsstatgildet. Det viser blant annet uttalelsene fra storindustriens menn, den stigende arbeidsledighet og og det rystende antall tvangsforretninger i 1962 — spøkelses fra de tidlige tredeveår. Men når det gjelder dette om vi i siste liten skal prøve å ta skjeen i en annen hånd og nøye oss med den levestandard som er oss beskikket her oppe i det høye nord, eller la oss rutsje utfor den økonomiske Niagarafoss sammen med England, så må den politiske side av saken også spille en avgjørende rolle.

Og den politiske side av saken er kort og godt den at vi først nå står overfor valget: for eller mot Europa. Selvom vår vei inn i det nye samlede og selvbevisste Europa som Frankrike og Tyskland går i spissen for, kan bli både lang og tung og sikkerlig må gå via en nordisk økonomisk og politisk samling, så kan da ikke våre partipolitikere av idag for alvor mene at vi definitivt skal vende dette Europa ryggen og satse på de uuropeiske politiske røverstater borte i vest.

Et Europa som ikke bare importerer sin åndelige føde fra de amerikanske negerslummer, men som dertil lar seg underholde av amerikanske dollars og «beskytte» av atom-bomber i hendene på et eller annet halvkorrupt amerikansk politisk familieselskap, er naturligvis ikke noe Europa. Det er bare et politisk og kulturelt kadaver som det ikke er umaken verdt å forsvare hverken mot svarte, gule eller røde.

De Gaulle har — og det være sagt til hans ære — som den eneste statsmann av betydning i Europa innsett dette. Han har skåret tvers igjennom alle frasene, og har stillet alle de høytalende «europeere» valget i all sin bru-

HANS EGEDE-NISSEN

Folk og Lands lynende medarbeider gjennom alle år fyller 70 år i sitt ørnerede på Åros i Røyken 5. februar. — Hans status er pensjonert sogneprest, men noe så lite pensjonert skulle du aldri ha sett! Jeg tror at herrene D'Artagnan, Athos, Porthos og Aramis med glede hadde sett ham i sin midte. Det tør forsikres at sogneprestens arm er sterk, og sinn glødende. Ti han går sine egne stier og kjører lite på Olas brede vei bort fra Norge. — Som leserne ser skriver han sine Pastorale Erin-dringer. Her brukes såvisst intet av «biskop Sparres patentfilt» fra Alexander L. Kielland. Her drages det «skjulte» Norge opp i dagens fulle lys av denne ekte Hans Egede Nissen, som stillet 3 sønner i felten da det knep. Selv har han aldri dradd brynjen av. Ennsi kapitulert for «kaninene». —

Alexander Lange.

tale klarhet: for eller mot et virkelig Europa?

For Norges vedkommende betyr dette ganske enkelt: Vil vi nå endelig gripe anledningen til å fri oss fra de britiske og amerikanske slavelenker, og slutte oss til det Norden og det Europa vi tilhører? Det er nok så at vi kommer fattige og utarmede av ansvarsløse partipolitikeres årelange vanstyre, men også den forlorne sønn ble tatt til nåde. Så hvorfor ikke vi? Spesielt hvis vi frivillig tar på oss tilbakebetalingen av vårt økonomiske skjorlevnet ved over hele linjen å akseptere den nedsettelse av lønninger og avanser som svarer til det vi makter uten å måtte selge vår frihet og selvstendighet.

Og dette valg kommer vi ikke forbi med partipolitisk snakkesalighet og forkludring av det saken gjelder. For nå er som nevnt tiden inne da alle de stolte europeere med de mange og store ord skal stå inne for dem.

Avskjediget for eksperimenter med sinnsyke

ARGENTINABREV TIL FOLK OG LAND OM BAKGRUNNEN FOR «ANTISEMITISK KAMPANJE».

Denuncia Padilla que en el Instituto Malbrán se Hacia Terroríficos Experimentos Clandestinos. Un Escándalo

Buenos Aires ved årsskiftet.

«Buenos Aires Herald» inneholdt like før jul denne notis:

Protest til FN i anledning stengning av jødiske skoler i Argentina: The Confederation of Jewish Cultural Associations of Argentina sendte i går et telegram til generalsekretær U Thant i FN og protesterte mot stengningen forrige uke av 11 jødiske selskaper (associations) i Buenos Aires.

Confederationen appellerte også til dommer William Douglas i USA's høyesterett.

I sitt budskap til U Thant erklærte Confederationen at stengningen utgjør en «krenkelse av menneskerettighetene» og var «et antisemitisk overgrep i likhet med Nazi-Tysklands».

Det skrikes ellers stadig til himmels om «antisemitisme» og «raseforfølgelse» i alle dertil innrettede presseorganer. Således bringer jødernes eget hjertebarn, avisen «El Mundo» en rystende lederartikkel om emnet.

Pussig nok kan en i samme nummer under lederen lese en oppsiktsvekkende artikkel med overskriften «Padilla anmelder at det har foregått redselsfulle hemmelige eksperimenter på Mal-

brán-universitetet. En skandale.»

Jeg må forklare at Padilla er helseministeren og Malbrán er statens medisinske forskningslaboratorium. Da sjefen for dette og en lang rekke av hans medarbeidere ble avskjediget, utløste det voldsomme anklager om en «antisemitisk kampanje.» Det vil herav forstås at de nevnte avskjedigede personer var av jødisk herkomst. Ifølge den nevnte artikkel har helseministeren fremlagt ugjendrivelige bevis for at de avskjedigede sprøytet inn farlig virus på sinnsyke kvinner for å eksperimentere, noe som førte til store blødninger hos pasientene og i ett tilfelle nesten kostet ofret livet.

Som en vel også har lest i norske aviser, så er en tidligere SS-offiser Rauff blitt arrestert i Chile. Han fremstilles som en slags ny Eichmann. Jeg har foretatt visse arkivundersøkelser om saken og det er hårreisende å se hva «de» kan belaste andre med når de enten selv er de skyldige eller bevisst lyver. Jeg sikter til den jødiske kvinnen Nora Eldstadts død i Argentina. Som kjent ble Rauff beskyldt for å ha myrdet henne. Det dreier seg her om et meget omfattende stoff, så jeg skal komme tilbake til saken i neste brev.

Med hensyn til den økonomiske situasjon, kan nevnes at det i løpet av de siste 10 måneder har forekommet flere konkurser i industrien her enn de siste 7 år tilsammen. 200 fabrikkieiere har begått selvmord etter slik konkurs. Kjøpekraften har sunket de siste 6 måneder med minst 30 prosent.

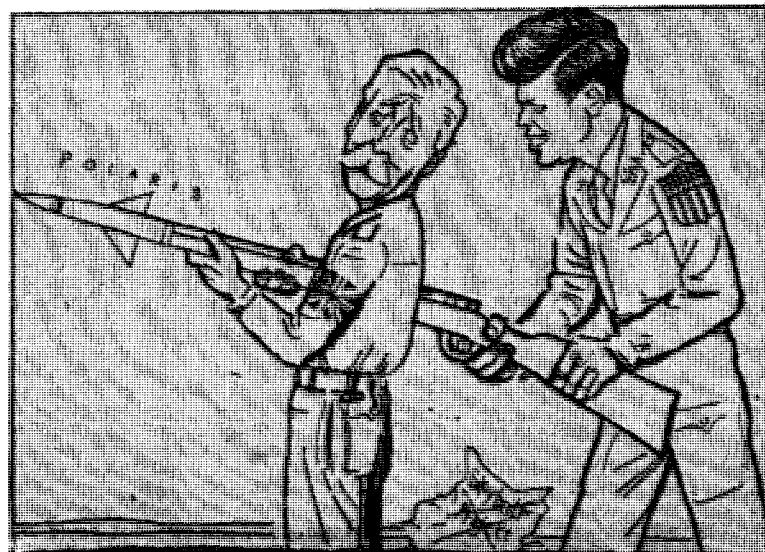
S.

Jeg skjønner ikke riktig —

Når jeg leser Arbeiderpartiets eller Høyres aviser om dagen, så forstår jeg det slik at det er den amerikanske Mr. Kennedy som er den sanne europeer, mens de Gaulle motarbeider Europa. Av den grunn må også Norge av lutter kjærlighet til Europa gi Europa på båten og slutte seg til USA og dets øyvasal utenfor Europas kyst.

Det er sannelig innviklet!

Truls.

Slik vil Kennedy ha det ordnet i Europa: Engelskmennenes «selvstendige atommakt». (Deutsche Wochen-Zeitung)

Pastorale erindringer

XII.

Fra Sollia

Da prestens og den smule bisps optreden — etter min oppfatning var straffbar etter aiminnet norsk straffelov og også etter kirkeretten — besvarte jeg ingen henvendelse fra det hold. Jeg orket ikke å ha med et slikt forspenn å gjøre. Blant kolleger var jeg ikke alene om denne oppfatning. Bispejuntaen kom også med klager over at jeg hade brukt for meget til reiser i det vidstrakte prestegjeld Alvdal, hvortil kom de kostbare reiser mellom Alvdal og Sollia.

Jeg måtte legge ut av min knappe gasje i Sollia for å få det til å klaffe. Bispen kom ingen vei med den saken, men lovet å hevne seg som den posisjonsgeistlige han var. Jeg mistet fullstendig tilliten til kirkestyret. Jeg fikk den ikke igjen. mine barn og jeg skulle få betale dyrt at jeg etter evne, av tro og overbevisning og ifølge avlagt edsforpliktende løfte vernet kirken mot tyver som brøt inn og stjal, som lik glupende ulver trengte seg inn i menighetene med sitt amerikanske lettgodt fra gangsterland og laget splid og strid. Det er jo raskere å rive ned enn å bygge opp.

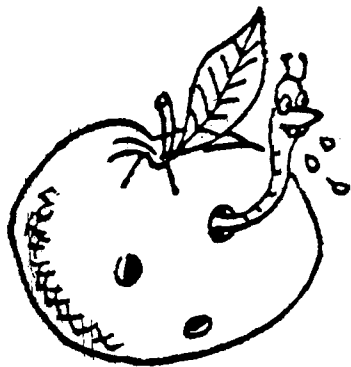
Og på toppen av importert svineri fra USA fikk vi slite med FORBUDSSPØKELSET, som også er en amerikansk oppfinnelse. Jeg ser ennu for meg stasjonen Flandreau(?) i Syd-Dakota, når togene kom. Der sto hundrevis av ungdom og tigget de reisende om å få kjøpe forbuden frukt. Det var FORBUD i Syd-Dakota i «God's Own country» — i demokratisk regi. Smuglingen florerte. Biskop BJØNNE-JACOBSEN var naturligvis aktiv forbudsmann. åpenbart kjemisk renset for menneskekunnskap som han syntes å være. —

Selv skrev jeg de artikler mot forbud som min samvittighet og sunne fornuft drev meg til å skrive, til tross for pietistenes og bispens raseri. Bispen fikk til og med en liten kapellan til å angripe meg. Men jeg fikk stilnet på kapellanen.

At der fantes en rekke fanatikere og skoddeskrivere som ikke hadde fått litt NOBILITAS med på ferden fra samtaler ved middagsbordet i oppveksten — nevner jeg her. De ville da heller ikke se følgene av forbudet, men trodde på STATISTIKKEN. Men den omfattet jo ikke smugling og heimebrenning. Etter min oppfatning var det verste at den norske prestand, som dessverre for en stor del har rømt fra landbruket — hvor mange kunne ha gjort fyldest for seg — mange prester gikk inn for dette folkefiendtlige alternativ til målet: et edruelig folk. — Hva det forresten var før forbudet brøt ut. Noe avfall må enhver nasjon drages med, sa en kjent geistlig en gang. De holder fest med kvistlakk og benzol på løkkene til alle årstider.

Dog fantes nordmenn, deriblant prester, som inntok samme skeptiske holdning. Det ble dannet en organisasjon «Mot Forbud og Tvang» i Oslo i 20-årene. Sommeren 1926 fikk jeg an-

(Forts. side 8)

Forbudets markspiste frukter

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

B. Før 9. april

På regimentskontoret begynte alltid dagen med at kommandøren ved den 7,5 cm. kanon («panserkanonen») møtte opp og meldte av: «Alt i orden ved panserkanonen».

Hver morgen kom han, og hver morgen fikk jeg vite at kanonen stod der den skulle stå: med munningen ut mot Ofotfjorden, ammunisjonskassen på plass og alle mann tilstede og våkne.

Også kaptein Langlo gikk ut fra at der måtte stadig kontroll til, så hans inspeksjonshavende inspiserte blokkhusene 2 ganger i døgnet.

Jeg stolte helt og fullt på kaptein Langlo. Men det er så rart med det. Kanskje jeg var nervøs. I allfall hadde min adjutant, kaptein Hjalmar Eriksen ordre til 2 ganger i uken å inspisere alle poster i Narvik, også utkikksposten oppe på Skistua. Han tok seg også hver uke en tur

til blokkhuset ved Nordalsbrua.

Og så inspiserte jeg selv, av og til om formiddagen, av og til om kvelden, som regel på hverdager, men noen ganger også om søndagen.

Jeg oppdaget ikke en eneste gang at vaktene ikke var på plass.

*

Den 7. mars 1940 fikk Narvik besøk av divisjonssjefen, generalmajor Carl Fleischer, og vi gikk straks avgårde for å se på Framnesryggen, hvor stillingen for et kompani nå var nesten ferdig.

«Men her ser det jo ganske bra ut», sa divisjonssjefen. Han var tilfreds fordi han hadde fått sitt ønske oppfylt. Her skulle et kompani gå i stilling når fienden kom. Og ingen — heller ikke divisjonssjefen — ventet angrep fra andre kanter enn fra vest.

Til Sverige var jo forholdet det aller beste. Når fienden forsøkte seg i Narvik, skulle altså stillingen besettes. Hva hadde vi den ellers for?

Kaptein Kleppe hadde i anledning dagen 4 velpussete kanoner i stilling, og fikk ros for sine anordninger.

«Her står batteriet bra», sa divisjonssjefen, «men maskeringen kunne vært litt bedre».

«Det er ikke så greit å maskere et batteri som står ute på et jorde, midt på vinteren», sa kaptein Kleppe. «Vi har jo ingen hjelpemidler. Vi kan ikke gjøre annet enn å stable opp snøvoller».

«Nei, nei», sa generalen. «Jeg kan så godt forstå det. Men De må prøve å forbedre maskeringen. Forøvrig har jeg intet å bemerke».

Altså også batteriet stod der divisjonssjefen mente det burde stå. — På Framnesryggen.

Da vi kom til «panserkanonen» som stod praktisk talt i forlengelsen av Framnesryggen, og like i sjøkanten ble generalen og jeg stående å diskutere spørsmålet om den stod riktig.

For ikke å bli sett mot himmelen eller lys bakgrunn, var jernbanevognen med kanonen kjørt så langt frem at kanonen — sett fra vest — stod fremover en liten haug. Generalen likte ikke denne haugen.

«Hvis en fiendtlig granat slår ned i haugen, vil den ta hele kanonbetjeningen».

«Jeg er enig», sa jeg. «Men hvor skal vi sette den?»

Generalen studerte omgivelsene. Det var ikke mange plassene å velge mellom, da kanonen ikke kunne tas løs fra jernbanevognen.

«Den står best der den står», avgjorde divisjonssjefen tilslutt.

Altså også «panserkanonen» stod der divisjonen vil-

«Men her ser det jo ganske bra ut», sa divisjonssjefen

le ha den: I vestkanten av Narvik-halvøya, bare få hundrede meter innenfor blokkhuset på Framnes.

Vi gikk derefter til blokkhusene og generalen var fornøyet, idet han i sin rapport av 14. mars 1940 til Kommanderende General uttaler sin tilfredshet med hva han hadde sett i Narvik:

«Divisjonssjefen inspiserte 7. mars avdelingen i Narvik, nemlig kp 2/I.R. 13, Maskinkanonbatteriet og Landv.pi.kp. 6. Det ble sett på de oppstilte avdelinger under en fellesoppstilling og etter følgende forbimarsj. Dessuten på forsterkningsarbeider som var under utførelse og på avdelingens forlegning.

Avdelingen gjorde et godt inntrykk.

Pionerens arbeide var som tidligere, vel planlagt og ledet. Infanteriet hadde også siden I/I.R. 13 kom til Ofoten — gått igang med arbeider såvel ved Narvik som ved Øyfjord. De fleste arbeider ved Narvik ble besikket. Ingen var ennå ferdige, men det så ut til å bli arbeidet godt.

Forlegningen var for maskinkanonbatteriet svært trang. For infanteriet var den helt provisorisk og bør ordnes mer permanent, idet det inntil videre neppe vil være riktig å blotte Narvik for tropper. Ingeniørene hadde den beste forlegning, i en lokomotivstall, som elskverdig var stillet til disposisjon av distriktssjefen i Narvik.

For 8. mars var forberedt en manøver i området om Øyfjord for I/I.R. 13. Maskinkanonbatteriet skulle delta. Fra morgenen av røk det imidlertid opp en voldsom østenvind langs nordsiden av Ofotfjorden. De planlagte biltransporter av tropper gikk istå, fordi bilene kjørte seg fast

(Forts. side 8)

SIEGFRIED:

Aksepterer jøssingene nå Quisling?

Mens FOLK OG LAND støtes ut hvor det er mørke og tenners gnidsel?

«De menn og kvinner som er blitt voksne etter 1945 har ikke fått vite noe om hva som virkelig foregikk før 9. april og etter. Man vil på død og liv tro i den generasjon jeg tilhører at disse «nykommere» til velgermassen mener som de fleste av oss, at Quisling f. eks. var en Hitlertysker. Det er en grunnfalsk oppfatning som bare har politiske hensikter å bygge på.»

Det er pussig nok den ikke ukjente Anders Lange, som skriver disse ord i sin «Anders Langes Avis» eller «Hundeavisen», som den før het.

Når han dertil føyer at Quisling i retten «avtvang enhver real jøssing respekt for sin mandige opp-treden» og et annet sted i samme nummer av avisen sier at han «spekulerer (derfor) den dag i dag på om vår dom over Quisling er riktig,» så må man nok si at det har foregått en forbausende og nesten utrolig modningsprosess hos denne (som han selv kaller seg) «ekte speiderguttjøssing» fra de dage da han endog meget aktivt deltok i opptakten til det «rettsoppgjør» om hvilket han nå sier disse ord: «Og jeg vil som jøssing ha sagt i min avis at jeg slutter meg helt til hva professor dr. juris Skeie skrev etter 1945: 'Vi har aldri i vår historie hatt sån rettsløshet'».

Vi vil gjerne yde Anders Langes nye og sunne innstilling full rettferdighet, og siterer derfor også hva han sier om «den behandling noen journalister fra den selvforherliggende norske presse

Andelig storvask i jøssingleiren?

har gitt sørgende ved Quislings grav»: «— — Av alt det gemene jeg har opplevd av norsk presse er reportasjene fra hans (Quislings) grav, det aller verste. Jeg vil herfra si til Nasjonal Samlings folk at de må ikke tro at skikkelige jøssinger hylder denslags gravskjending. Vi ville ha prikkfritt rettsoppgjør, slik at ingen fra motparten skulle kunne si at en skygge av krigstidens rettskrenkelser fulgte med oss, da vi overtok. Forstår ikke den presse som holder hatet ved like på en slik ufyselig måte at hele jøssingtiden kompromiteres. Jøssingtitlen skal ikke kunne bli til et skjellsord. Dertil betød den så altfor meget for oss i en viss tid av Norges siste fornedrelsesperiode.»

Efter denne avbikt fra fortidens synder skulle en da tro at alt var vel og bra mellom den gamle

«speiderguttjøssing» og oss «rettsoppgjørets» gjenlevende, og at han efter å ha akseptert Quisling også måtte akseptere hans gamle partifeller. Men så er det nok ingenlunde. Det viser seg nemlig at vi i FOLK OG LAND ikke følger Quislings og Nasjonal Samlings lære, den som nå berømmes av Anders Lange og hans «skikkelige jøssinger».

Før vi påny gir ordet til Anders Lange, vil vi minne om at et av de virkelig store anklagepunkter mot vår avis har vært dette at vi «forherliger Quisling», som det har stått på trykk så mangen en gang i den nydemokratiske presse, som det har vært hevdet i retts-salene og som det til og med like før jul ble hevdet i den store tykke boken de hovedansvarlige efter initiativ av Høyres herr Lyng og Justisdepartementet har laget istand om det storartede «rettsoppgjøret». Men alt dette er bare blå i øynene på folk. For hva sier ikke Anders Lange:

«Men til Nasjonal Samling og deres avis bør disse ord sies: Dere er sosialister så gode som noen. Dere vil innføre et uniformert byråkrati som vi har uuniformert i dag og som like frekt vil spille landsfaderens rolle, som Gerhardsen. Dere har fjernet dere milevidt fra deres egen Quisling i deres religiøse beundring for den nordiske rase. Hva for en rase er nå det, stortingsmannsrasen i Norge eller den i Sverige under folkepensionens og velferdens dyne? Og hva med deres syn på jødene og den tapre jødestat? Jeg har lest FOLK OG LAND lenge nok til å se hvor kraftig dere har tenkt å svipte Quisling på de punkter som ikke passer dere. Da han levet var det ikke ørens lyd å få for ham selv, slikt sloss dere for å gjøre bevegelsen mest mulig tysk. Og han fikk skylden. Han ble offerlammet. Det er Hitler som går igjen i FOLK OG LAND, ikke Quisling. Så det hjelper lite om han trekkes frem ved passende anledninger. Dere har Hitler som hemmelig avgudsbilde».

Dette var jo eine grausame Salbe og vi er pliktskyldigst dypt beskjemmet, skjønt vi ikke er helt klar over hvem disse mystiske «dere» er som har syndet så storlig og som ville «gjøre bevegelsen mest mulig tysk». Redaksjonen av FOLK OG LAND er jo temmelig oversiktlig, og såvidt vi kan se stemmer ikke selv jøssingrettenes oppfatning med det som her hevdes av Lange for noen av deres vedkommende det kan bli spørsmål om å kalle «dere» i denne forbindelse. Vi hørte alle til Quislings menings- og kampfeller når det gjaldt å hevde norske interesser likeoverfor okkupasjonsmakten, og vårt hemmelige avgudsbilde både i mange og lange år for okkupasjonen og under

(Forts. s. 7)

Wärendsbladet slutar upp om Nordiska Rikspartiet (Nordisk Samling.)

«ÄR DET DEN KAMPORGANISATION SOM SKALL FÖRVERKLIGA VAD ARE WAERLAND FÖRUTSPÄD-DE REDAN 1937?»

Vi har tidtals här i bladet omnämnd det svenska Wärendsbladet i Mobeda, och återger i dag något av det bladet säger om sin inställning till Nordiska Rikspartiet och andre frågor av intresse också för FOLK OG LAND's läsare:

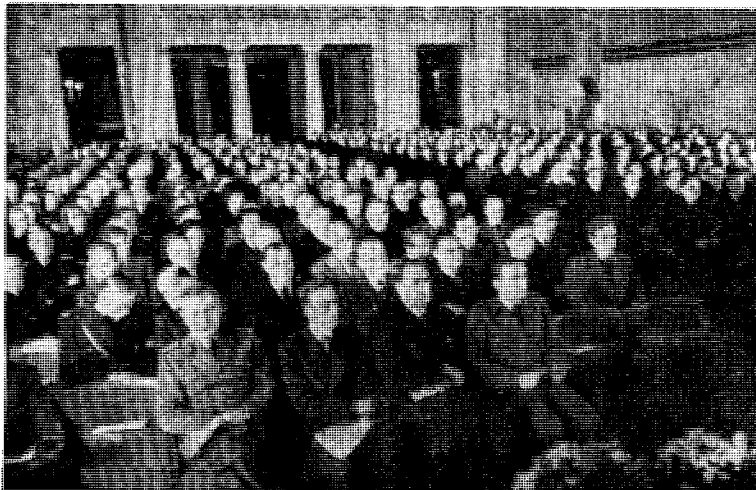
gram är för övrigt på sin tid sammanfattad av ingen mindre än Are Waerland, men har sedan ytterligare moderniserats o. förbättras. Man kan dock tydligt skönja Are Waerlands rena nordiska ande i den klara utformningen, med citat av våra stora skalders.

Men eftersom Nordiska Rikspartiet och dess program har släktskap med det ideologiska statsskick som på rekordtid byggde upp det nationalsocialistiska Tykland, är det i närvarande tid ett nästan hopplöst företag att vinna någon anslutning av betydelse på grund av alla de beskyllningar som alltjämt riktas mot Hitler-Tyskland.

Om vi studerar det samhällsekonomiska system som Hitler genomförde, finner vi den verkliga orsaken till den skändiga presskampanj som än i dag pågår mot Hitler-Tyskland. Det är för att Nordiska Rikspartiet strävar efter att tillämpa ekonomiska

Forts. side 6.

Det var en gang — —

Også under okkupasjonen var det ansvarsbevisste folk som holdt idrettslivet oppe. Flere av dem har også efter 1945 gjort en stor innsats som aktive idrettsmenn og som trenere. Bildet viser Idretts-tinget 1942, som ble holdt under mottoet: Idrett for fedrelandet.

Nordisk

Da jeg er en stor... materialisme, og materialismen fe-
partidensbetalt. Hvis som helst
til konkurransen, gjelder dette også
så å prøve sine politiske tanker
på sitt folk.

Når jeg nå leser i «Nordisk Sam-
ling» organ «Folk og Land», om
«Nordisk Samling» level «komme»,
som marken, tar jeg det alvorlig. De
menn og kvinner som er blitt voksne
etter 1945 har ikke fått vite noe
om hva som virkelig foregikk før
9. april og etter. Man vil på død
og liv tro i den generasjon jeg til-
hører at disse «nykommere» til vel-
germassen mener som de fleste av
oss, at Quisling f. eks. var en Hitler-
tysker. Det er en grunnfalsk opp-
fatning som bare har politiske hen-
sikter å bygge på.

S AVIS:
HUNDEAVISEN
ANDERS LANGE
i dag — Til alle
som leser «Hundeavisen»

Hundeavisen flommer over av ros til Quisling og ris til oss

Samling

Landssvik og landsvik - Wärendsbladet om Nordiska Rikspartiet —

(Forts. fra side 1)

var far til, ikke kunne stille soldater, brukbare i en moderne krig; hvortil kommer at vår lands-viker hadde forhindret at den ble mobilisert i rett tid, tross påtrykk av rette vedkommende. Dette er vel en av de hemmeligheter, som generalen før sin død uttalte, at han ville ta med seg i graven.

V.

Utenriksministeren kom til samme resultat allerede i Sælen, hvor han var tydd hen, men har åpenbart tillagt det engelske syn på de kongelige «samvittighets-skrupler» på innenrikspolitiske spørsmål i en fremmed nasjon større vekt enn Nygaardsvold og regjeringen. Situasjonen for Norge kunne bli farlig fra den kant!

Den tilkalte hjelp med dens påfølgende forsvinningsnummer i all stillhet var da ennu ikke ankommet.

VI.

Nygaardsvold synes å ha fastholdt sin oppfatning under hele oppholdet i London. Man kan lese seg til det mellom linjene i det som er skrevet om ham, den sjikane han konsekvent ble utsatt for etter gjenkomsten og at han ble nektet et ytterst rimelig krav på å få sitt forhold pådømt av Riksrett. Hans erindringer er hittil forhindret trykkes.

VII.

For sirka et år siden ble der gjennom et foredrag, som via presse og radio gikk land og strand rundt, krevet at det ved lov skal forbys enhver tjenestemann, helt tiltopps, å forlate sin post i krig. **Det var folkets røst.** Det er blitt svært stille om «patrioter» og «gode nordmenn» siden. En gjentagelse av det, som skjedde våren 1940 vil nordmennene ikke vite av.

VIII.

Som enhver vet, tok Stortinget konsekvensen av begivenhetene i Trysil og henstillet til vår lands-viker nr. 1 å abdisere, som han hadde

truet seg frem med. Tinget fikk det svar, at han ikke kunne sviike det norske folk, som hadde valgt ham til sin konge.

For det første er dette svar en bevisst usannhet. Der fant i 1905 to folkeavstemninger sted. Den første gikk ut på unionens oppløsning eller ikke, den annen gikk rent prinsipielt ut på monarki eller republikk. Den i Norge fullkommen ukjente danske prins's navn forekom ikke i avstemningen. Den svenske prins, som var velkjent i Norge og som nordmennene gjennom Stortinget hadde anmodet om, ble **intrigert** ut av bildet og den danske inn. (Følgende telegram av 11/8-05 fra Edward VII til prins Carl er kjent: «Of good authority I am informed, that your sister Ingeborg in Sweden is intriguing against you». Slik er det kongemakeri foregår).

Efterat folkeavstemningen falt ut til fordel for monarki, ble prins Carls kandidat godkjent av Stortinget etter at man fra engelsk hold var stillet en integritetstraktat i utsikt når det var skjedd. Traktaten uteble og resultatet forelå i 1940. Med en svensk prins ville en integritetstraktat vært u-nødvendig, og skandalen i Trysil uteblitt. Daværende utenriksminister Løvland slet lenge og forgjeves med det etterpå. For det annet er svaret til Stortinget ufor-skammet. Er det Stortinget som vil sviike folket? Slik må det oppfattes.

For det tredje er det en latterlig selvovervurdering. Vår lands-viker greidde ikke engang å forhindre amerikansk-engelsk-russisk **okkupasjon** av vårt land, som det på det iherdigste har være påstått var **alliert** med vestmaktene. Konsekvensene herav skal vi komme tilbake til.

X.

Dette er kjennsgjerningene. Det har neppe forekommet i historien at et folk er blitt holdt mer for narr.

Olaf Holm.

(Forts. fra side 5)

system i Sverige, som man i vanmæktigt raseri utmålar dess anhängare som de mest avskyvärda och genomruttna människor man över huvudtaget kan tänka sig! **Självklart för övrigt, vilket annat än pengar och penningbegär kan uppväcka sådan hysteri?**

När guldmyntfoten slo-pades innebar det något av en ekonomisk revolution och eliminerade de internationella börsjobbarnas möjligheter att taga tull på det tyska folkets arbetsinkomst, och om inte Hitler-Tyskland tvingats in i ett krig på liv och död med världskapitalismen och bolsjevismen, råder ingen tvekan om att dessa internationella storsvindlare hade blivit tvungna att arbeta för sitt dagliga bröd.

Hitler-Tysklands system var i huvudsak grundat på följande fakta: Pengarna är lika mycket värda som varorna man kan köpa för dem, varvid penningvärdet även motsvarar värdet på arbetet, som varan "innehåller". Ty varje vara frambringas genom arbete, och råvaran har blott så mycket inre värde som mänskligt arbete kan frambringa ur den. Varan är alltså intet annat än en gripbar summa av andliga och kroppsliga arbetsprestationer. Bakom penningen står således hela folkets prestationsförmåga som täckning. Arbetet som värdetäckning kan ej ens med de allra listigaste metoder bortschackras. Guld blir då endast en vara som alla andra, vars värde måste mätas efter arbetet som ligger i ifrågavarande guldkvanitet. På detta sätt hade riksmarken gjorts immun mot alle inflationsförsök, och blev därmed världens stabilaste valuta, emedan den hade det stabilaste och säkraste fundamentet, folkets prestationsförmåga. Några år före valutareformen hade t. ex. ett tyskt frimärke kostat upptill 10 miljarder mark!

Fram till 1938 kan man ej påvisa någon särskilt starkt

framträdande antisemitism i Tyskland, vilken för övrigt var framtvungad av östjudarna genom utplundringen av landet efter första världskriget. (Det var tyska pengar som betalade den ryska revolutionen). Men Hitlers guld-, kredit- och räntepolitik ansågs vara ett så förintande slag mot själva fundamentet för den sionistiska världskapitalismens makt att den bedömdes som ett fullgott motiv för att **redan i augusti 1933** förklara ett förintelseskrig mot Hitler-Tyskland genom president för den mäktiga sionistiska världsorganisationen vilken bl. annat låg bakom utplyndringen av Kreuger-koncernen. (Se vidare härom in Anders Byttners bok: Vem tog Kreuger-koncernen. Natur och Kultur, Stockholm).

Gentemot dessa kalla ekonomiska fakta faller den internationella judendomens hetskampanj mot den tyska nationalsocialismen och nynazismen platt till marken såsom ett ovanligt simpelt försök att tillskansas sig ekonomiska fördelar med hjälp av godtrogna människors humanistiska och människovänliga livsåskådning.

Staten Israels egen befolkningsstatistik, publicerad i stora Israelska tidningar, ger icke rum för en förlust av några 6 miljoner ihjälgasade judar. Den ger till resultat en förlust av 600.000, och det är en normal siffra med tanke på att judarne inledde sitt krig redan 1933, sex år före det verkliga krigsutbrottet.

Varför beklaga judarna när tyska folket, vilket bevisligen är ett av världens dugligaste och genialaste folk, förlorade minst 10 till 15 miljoner och därtill betraktas som icke människovärdiga och alltjämt med sitt blod får betala en skuld som de icke är skyldiga till? — Än i dag avrättas ju nämligen s. k. «krigsförbrytare»!

I samband med publicerandet av Adolf Hitlers testamente i Året Runt nr. 20 1959 skrev denna tidning följande om Hitler: «Ingen kan förneka att Hitler var en märklig personlighet . . . En hjärna som ägde förmågan att klargöra och för-enkla, att skapa framtiden lika väl som han kunde tillrättalägga det förflutna. Att förneka Hitlers själsliga krafter, att antyda att han bara var skum på ytan som kastas upp av svallvågorna vid de stora sociala omvälvningarna vore att felbedöma honom. Han planlade och genomförde en stor revolution från början till slut — från ingenting till världsmakt. Han behärskade sin revolution i alla dess stadier, även

i nederlagets ögonblick.»

Bladet övergår så till att citera några punkter ur Nordiska Rikspartiets program och säger slutligen:

Må nu envar själv bedöma om icke Nordiska Rikspartiet är den kamporganisation som slutligen skall förverkliga vad Are Waerland siade om och förutspådde redan 1937 i sin bok Den stora kraftcentralen — skapandet av den nya människotyp, som i sin tur automatiskt skapar ett nytt samhälle, en ny svensk nation. Han skriver i denna bok på sidan 201:

«Vi stå nu inför ett stort avgörande! Hela den civiliserade mänsklighetens ideal är den begränsade och instängda jordemänniskans. I en fullkomlig häxdans kretsar hennes tankar och strävanden kring samhällsfrågor, som aldrig kunna lösas utifrån, hur väl man än genom lagar och förordningar försöker ordna människornas förhållanden till varandra. Vilka frågor dryftas väl med mer illvilja och hat än den sociala samhällsordningens, fredens och religionens, vilkas yttersta mål ju dock är att stifta fred mellan människorna och bringa frid på jorden? Man ser ej att allt, vad man söker, först måste komma inifrån och förverkligas i människans inre, förinnan det kan förverkligas i det ytre — på samma sett som livet självt ständigt först bygger upp kärnan och färgar skalet innan det former frukten. Det är en ny sorts människor, en ny människotyp, vi behöva för att kunna förverkliga världsfreden och den nya samhällsordning som vi alla drömmar om och längta efter.»

Så talade de Nordiska Folkens Store Pányttfödare.

Slutsats: Demokrati är flykt från verkligheten; Nationalsocialism är ett accepterande av den.

MALERARBEIDE OG RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Arkitekt

H U S T A D

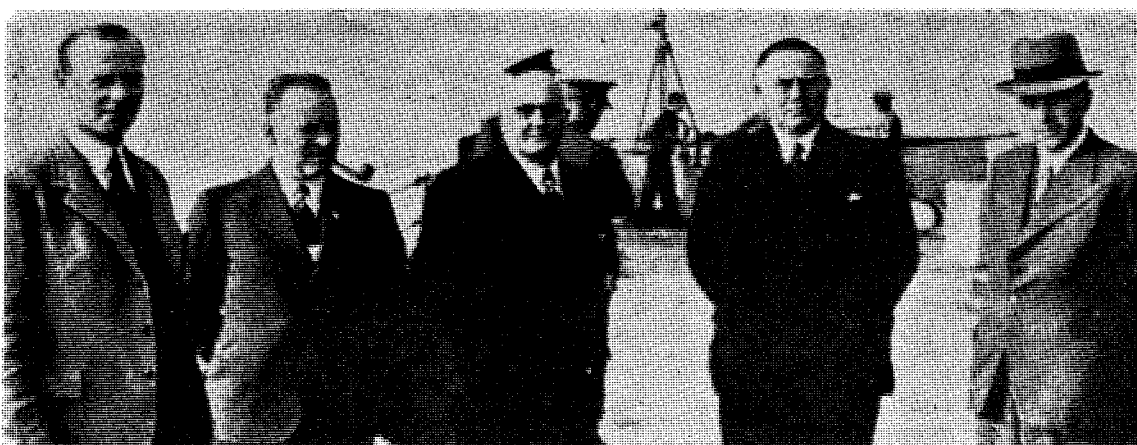
Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Også kongens råd viste seg å være en flokk lands-vikere. Det var bare vår nåværende konge som protesterte og ville bli igjen hos folket

Årsskifte ved Ishavet - -

(Forts. fra side 1)

640 km., av hvilke riktignok 250 km. øst for Ivalo fører gjennom fulkomment uoversiktlig lende. Her står bare finske grensejegere, som er fortrolig med dette landskap.

De tyske tropper i Finnland består ved slutten av 1942 av følgende avdelinger: XIX Gebirgs-Korps under generalløytnant Schörner ligger lengst mot nord. 2. (generalmajor Ritter von Hengl) og 6. Geb. Div. (generalmajor Philipp) står halvveis mellom Petsamo og Murmansk. XXXVI AK. (general Weisenberger) holder stillingen vest for Kandalaks med 163. (generalløytnant Tittel) og 169. ID (generalløytnant Rübeler). Infanteristene er ikke mere enn 36 km. fra Murmanskbanen! XVIII Geb. Korps (general Boehme) forsvarer sammen med 7. Geb. D (generalløytnant Krakau) og SS-Geb. D. «Nord» (SS-Grf. Kleinhelsterkamp) Louhiavsnittet mellom Toposero til like syd for polarsirklen.

Da den tyske ledelse ventet en allierte landing i Narvik i slutten av 1942 med en samtidig sovjetisk offensiv i Lappland, fikk 20. Geb.-Armee i de siste uker en tilsvarende forsterkning. 210. ID (generalløytnant Wintergast), som består av 5 festningsbataljoner, blir tilført som kystbevoktning. Videre kommer Luftw.-Feld-Rgt. 503, Geb.-Jäg.-Reg. 139 og ytterligere 8 kystbatterier til Kirkenesavsnittet.

Luftwaffe består i det ytterste norden av Luftflotte 5 under generaloberst Stumpf, stabsjef er oberst G. Nielsen. En del av luftflåten er bestemt for innsats i Nordatlanteren. Oberst Holle har som Fliegerführer Ost kommandoen over stridskreftene mot sovjetrusserne. Jagdgeschwader 5 og IV. Stuka-Lehrschw. er de få forband som starter fra Flyredene Kirkenes, Luostari, Salmijärvi og Nautsi. Hovedtyngden av luftkrigføringen ligger på Lizafrenten foran Murmansk.

Krigsmarinen er underlagt admiralen for polarkysten, viceadmiral Nordmann (stabsjef Kapt. z.S. Krüger). Kystforsvaret er underlagt kommandanten for sjøforsvaret i Kirkenes, kontreadmiral Stiehling. Marinen forføyer over de tre havner Kirkenes, Vardø og Petsamo. Marine-Art.-Abt. 513 under Korv.-Kapt. Freytag beskytter kysten.

Havnebeskyttelsesflotille Kirkenes under Korv.-Kapt. Zaepernick er den eneste svømmende stridsmakt ved Ishavet.

Ennu en tysk organisasjon, som ikke blir nevnt i noen

Wehrmachtsberetning og som ingen tykke krigsbøker forteller om, står i dette område. Denne organisasjon består av kvinner, som rett og slett bærer den hvite hette med det røde kors. Det er de mange Røde Kors-søstre under Ruth Klose, som stille og beskjedent gjør sin plikt mellom Rovaniemi og Ishavet på forbindingssteder, i soldaterhjemmene og Frontleitsteder. Hvor mange av dem har ikke gjort våre soldater, som kom fra is og sne, fra sump og tundra, glade og håpefulle igjen med sitt smil? Den nordligste av disse soldaterhjem ved Petsamobukten, som søstrene bestyrte, blir nyttårskvelden 1942 lagt i grus av fiendtlige bomber.

Årets siste natt bringer også en militær hendelse, som ikke blir uten følger. Et tysk flåteforband under admiral Kummetz plyoyer seg om morgnen 31. desember 1942 gjennom Nordishavet. De tunge kryssere «Admiral Hipper» og «Lützow», ledsaget av seks torpedojagere er på vei nordover. Deres oppgave er å tilintetgjøre en av ubåter meldt alliert konvoi på vei til Murmansk.

De to tunge tyske skib seiler hver med tre torpedojagere i en avstand av 20 sjømil fra hverandre. Da, det er en disig, mørk formiddag, oppdager vaktposten på «Admiral Hipper» den fiendtlige konvoi. Admiral Kummetz gir ordren «Klar Schiff zum Gefecht!» Krysserens 20,3 cm. kanoner hamrer løs på de britiske ledsagertorpedojagere, som dødsdristige bryter løs mot de tyske skib. De egne tre torpedojagere tar opp kampen. En torpedo river den engelske torpedojager «Achates» istykker, en tysk torpedojager blir skutt ibrann. Konvoien er sprengt. «Admiral Hipper» damper etter lasteskibene. Plutselig slår det svære granater ned tett ved krysseren. De britiske kryssere «Kent» og «Jamaica» tar kampen opp og kan allerede med annen salve oppnå en fulltreffer på «Hipper». Demringen lar konturene av motstanderen svinne bort. «Admiral Hipper» må minske farten — og så avbryter flåtesjefen kampen. Det tyske forband vender om kvelden tilbake til sin liggeplass. Den britiske konvoi når uskadd Murmansk.

Denne uheldig forløpne nyttårsaftenkamp tar Hitler som foranledning til å beordre opphugging av den tyske høysjøflåte. Storadmiral Räder motsetter seg dette krav og innleverer sin avskjedsbegjæring. Noen uker senere blir Storadmiral Dönitz, som ved årets slutt 1942 kan melde om store resultater: u-

«En Dreyfussak eller hva?»

Under denne tittel skriver den svenske forfatter Axel Ahlman i Helsingborg Dagblad om rettssaken mot professor Adolf Hoel blant annet:

«Han hektades på fullstendig gestapomaner. Han har gjort sig skyldig i inget brott als. Han visar (i sitt forsvarskrift) at fasorna i norska konsentrationsläger ibland sannorligen ei stod sådanna i de tyska efter, och att sadistisk pöbel fins i alla nationer. Det är ohyggligt, men ei förvånande när man vet vilka asociala elementen som ei sällan smög sig in i motståndsrörelserna. Betenkligt är det när den almäna förföljarmentaliteten genom massuggestion och obemöt hysteri auktioneras af offentlig myndighet. Man tvivlas at sammanställa namnen Alfred Dreyfus och Adolf Hoel. Adolf Hoel var aldrig landsförrädare och stod i opposition mot varje ytrande av tysk herrefolkmentalitet och han älskade alltid Norge lika uppofarande och högt som någon annan.»

Man kunne bare sette inn andre navn og bruke denne tekst om titusener av norske menn og kvinner som ble stemplet som landsforrædere for tid og evighet, dømt blant annet av folk som selv bærer skylden for Norges skam og ulykke i 1940, folk som gjennom en hel generasjon smykket sitt jakkeoppdrag med det brukte gevær og som fant det overensstemmende med «god, nasjonal holdning» å stikke av til utlandet og la oss andre sitte igjen i dette ulykkelige landet.

Vi får si med Hamsun: «Politiet har makt og en forferdelig Makt. Vi andre kan ha al ret, men vi kan ikke stå oss mot Makten.»

KNUT SOLLID.

Aksepterer jøssingene

(Forts. fra s. 5)

denne var Gud bedre det norske folk som Lange avfeier som en «stortingsmannsrase». Vel, vi er ikke selv overbegeistret for stortingsmenn, men det er da gudskjelov bare 150 stykker av dem, selv om det nok er noen flere som går med en stortingsmann i maven, eventuelt ved hjelp av nye anti-stortingsmanske uavhengighetspartier.

Da altså intet av dette som Anders Lange bebreider oss holder

båtene senket i november og desember 1942 ialt 179 allierte skib med 1.059.976 br. reg. tonn, utnevnt til ny øverstkommanderende for krigsmarinen.

In memoriam

Driftsbestyrer Henrik Grønhaug

Som alltid, når jeg hører at et av våre gode og redelige NS-medlemmer er avgått ved døden, fylles sinnet med sorg og vemod.

Vi hadde så meget felles med Henrik Grønhaug, i kamp og strid, i fangenskap og i frihet —

Grønhaug, som ble 76 år gammel, var født i Lofoten. Fisket var derfor det første han tok til med. En tid var han også gruvearbeider før han gjennomgikk Oslo 3-årige tekniske skole. Etter sin ingeniørutdannelse arbeidet han som tegner i et elektrisk installasjonsfirma, derefter som kontrollør ved Oslo E.verk. I 1918 ble han ansatt som driftsbestyrer ved Vågan E.verk og har seinere bodd i Lofoten. Der har han ledet anlegg og drift ved flere elektrisitetsverk, bl. a. A/S Saupstadfossen og Eg-gum.

For noen år siden ble han desverre skadd under flytting av en transformator. Denne skade sammen med den tuberkulose med påfølgende operasjon han pådro seg under oppholdet i den norske stats konsentrasjonsleirer svekket helsen så meget at det har sikkert vært årsak til Grønhaugs alt for tidlige bortgang.

Han hadde en jernhelse og var en livskraftig mann før han ble satt i «Leir».

Grønhaug deltok meget i det kommunale styre og stell i sin heimbygd. Som det overskuddsmenneske han var, dyrket han mange interesser utenom sitt arbeid og sine offentlige tillitsverv.

Han tok således initiativet til bygging av et sjøakvarium i Kabelvåg. Dette akvarium er i dag en av stedets severdigheter.

Da det skammelige engelske overfall på sivilbefolkningen i Lofoten (Lofotrainedene) hadde funnet sted, og tyskerne hadde tatt sine representasjoner, hvilte det en dystert stemning over hele Lofoten.

Under disse forhold ble det spørsmål om å finne en mann som kunne ta på seg det krevende og utakknemlige verv å være ordfører i Svolve og Vågan. Valget falt på Henrik Grønhaug. Han forstod sin plikt og unnslo seg ikke. Man kunne neppe ha funnet en bedre mann i denne utsatte stilling. Han arbeidet utrettelig til det beste for sivilbefolkningen. Han var et arbeidsjern og sparte seg ikke. Folket som bor i Svolve og Vågan har meget å takke Henrik Grønhaug for. Han gikk i bresjen for folket og vek ikke tilbake for å greie ut de mange flokete situasjoner som oppstod i forholdet til okkupasjonsmakten.

Henrik Grønhaug var av de rakryggede NS-folk som ble respektert både av sine landsmenn og av okkupasjonsmakten.

Hvis Norge i dag hadde vært en rettsstat, ville Olavskorsets ros til Henrik Grønhaug ha vært på sin plass.

Fred med ditt minne, du gode kjemper.

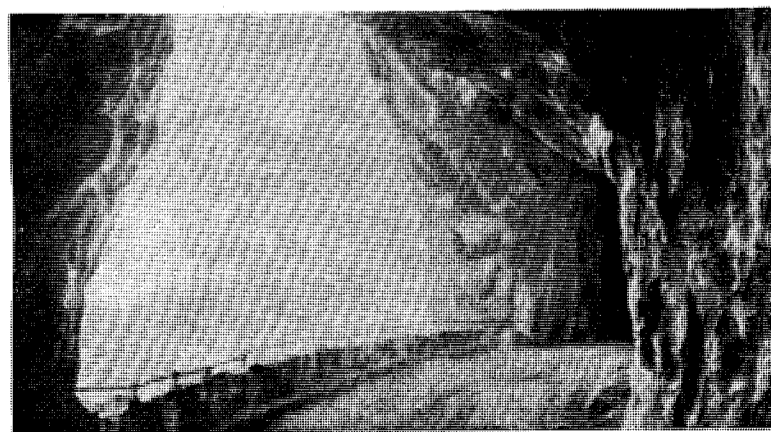
Leif Andersen-Rabben

stikk — vi er ikke marxistiske sosialister i den betydning Lange bruker ordet, vi vil ikke innføre noesomhelst hverken uniformert eller uuniformert (det måtte da være sannhet og rett), vi vil ikke svikte Quislings lære og vi har aldri villet være «mest mulig tysk», men bare i all enkelhet norske eller nordiske, utenom Fellesmarkedet og alt, — så må Anders Lange og hans avis trygt kunne oppgi sine siste reservasjoner

og trykke oss til sitt speiderguttbryst.

Hvis det da ikke skulle gå slik at han efter nå — som følge av FOLK OG LAND'S opplysningsarbeide — å ha akseptert Quisling og henvist oss til den arme synder Hitler, neste gang godtar også Adolf og lar oss bli stående igjen ganske alene som de eneste og virkelig «nazister».

SIEGFRIED.

Jøssingfjordveien førte rett inn i mørket — — —

Pastorale erindringer

(Forts. fra s. 5)

modning fra prestene DIESEN og LEXOW-BRECK om å foreta en agitasjonsreise i Norge. Jeg slo til med glede og dro avgårde etter nøye planlagt rute. Alt var glimrende organisert og tillitsmenn var overallt oppnevnt. Det var ikke vanskelig å tale mot forbudet, jeg hadde rent for mange argumenter, da var diskusjonen etterpå en verre nøtt å knekke. Det vi alle vet er at forbudet falt ved folkeavstemningen. Jeg behøver derfor ikke å gjenta kjente ting, men bare berøre at hovedslaget sto i ASKIM bedehus som våre folk hadde fått leiet fordi en prest skulle tale. Det angret husets styre på. I diskusjonen etterpå deltok forbudsfolkets general HALGJEM og et par stortings-

menn. De ble så hissig at de mistet kontenansen, hva de ikke burde ha gjort. Fra galleriet brøt det løs en storm mot dem av full styrke. Der var 5-600 mennesker tilstede og galleriet var overfylt av folk fra Kykkelsrud.

Da det endelig ble bestemt at det skulle avholdes folkeavstemning om forbudet i oktober 1926, var det allerede forsøkt å reparere de ubotelige skader dette misfoster av en lovgivning hadde tilføyet vårt folk og land. Vår skjæromkranste kyst var blitt smuglernes importplass for kannesprit, metanol og annen gift. — I mange bygder ble tilvirkning av sats og hjemmebrent, av fusel og alkoholbeslektede fluida en yndet binæring og husflid.

HANS EGEDE-NISSEN.

NARVIK —

(Forts. fra side 4)

i fonner, hestene og selv infanteriavdelinger ble forsinket. Manøveren kunne av den grunn ikke gjennomføres etter planene, og det ble vanskelig å danne /seg noe inntrykk av avdelingenes manøverdedyktighet. Utover dagen og aftnen tiltok stormen i voldsomhet, og veiene føk igjen på lange strekninger. Hjemmarsjen for avdelingene ble derved både forsinket og vanskeliggjort. Divisjonssjefen ville fremheve at været ikke virket på holdningen hos de avdelinger av I/I.R. 13, som divisjonssjefen etterhvert så. Den var stadig den samme, rolig og sikker.

For maskinkanonbatteriet måtte det for natten skaffes tilfeldig innkvartering i Bjerkvik.

Divisjonssjefens hjemreise ble forsinket omtrent to døgn på grunn av snøvansker underveis.

Carl Fleischer (sign.)»

Divisjonssjefen hadde sett hvorledes alt var lagt an på å føre forsvaret i byens vestkant med Framnesryggen som hovedforsvarslinje mot et eventuelt angrep fra vest. Og han var tilfreds.

Jeg mente også at en angriper ville komme over havet og inn.

Men mens min divisjonssjef av dette trakk den slutning at kampen om Narvik måtte utkjempes på Narvikhalvøyas vestsida, som ville være det sannsynlige angrepsmål for en fiende — holdt jeg fortsatt på min mangeårige oppfatning, at forsvaret måtte legges på østsiden. Såvidt forskjellig så min divisjonssjef og jeg på situasjonen.

Jeg har etter 1940 — ofte tenkt på hvorledes generalen kunne se slik feil. Han var jo uten tvil en meget dyktig mann, og jeg er kommet til å tro at han gikk ut fra feil forutsetning, idet han mente det ikke kunne bli tale om landsetting av noe ekspedisjonskorps, men vel om «sjørøverangrep». (commando-raids) med mindre styrker.

ANNELISE PARLOW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FORBUNDETS HENVENDLSE TIL STORTINGET

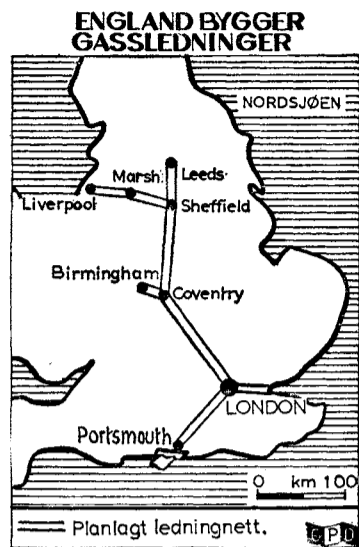
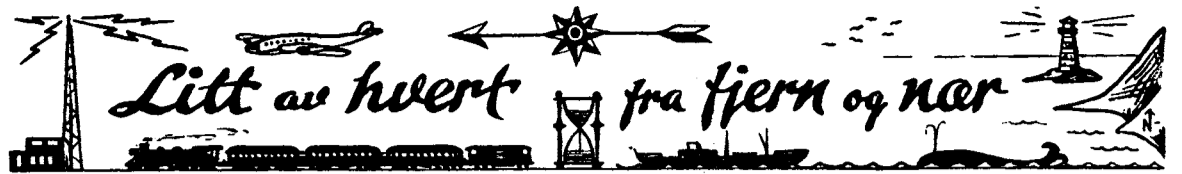
«OM LANDSSVIKOPPGJØRET», som har vært omtalt i dagspressen og som foreligger trykt, vil etterhvert som vi rekker det bli tilstillet alle Forbundets medlemmer og bidragsytere i 1962 (eller eventuelt 1963).

Hvis noen av disse ønsker flere eksemplarer, eller hvis andre vil skaffe seg henvendelsen er prisen pr. stk. kr. 1,— som om ønskes kan innsendes i 25 eller 50-øres frimerker. Trykksaken vil da bli sendt portofritt.

Vi ekspederer ellers kun mot forskuddsbetaling

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING,

Postboks 3214, Oslo — Postgiro 150 28

England har forpliktet seg til å kjøpe jordgass fra Sahara og bygger i den forbindelse et helt nett av gassledninger. Prosjektet skal være ferdig om to år og 10 % av all gassen som trengs i England skal da bestå av jordgass fra Sahara: Gassen skal ankomme til England med skip og via ledningssystemet skal gassen distribueres til landets forskjellige distrikter. Det er British Gas Board som bygger ledningsnett, og England kommer altså til å bli det første landet som har anlagt «Saharaledninger».

ROCAMBOLE VAR VISST IKKE DØD.

Det tyske blad KRISTALL, som også har mange lesere her i Norge, skriver: «Nasjonalismen er død — har vi hørt. Hvorom allting er later det til at den ennå har enkelte krampetrekninger. I den mongolske folkerepublikken har det lokale kommunistparti ekskludert en gruppe høyere partifunksjonærer fordi de «satte det mongolske vennskap i fare» med sin «lavpannede nasjo-

nalisme.» Gruppen drev forherligelse av den mongolske imperiebygger Djengis Khan (1155—1227)!»

ALLES KJÆRE VENN!

Den gule, krigerske leder av FN har venner og beundrere ikke bare i det Norge som deltar så aktivt i hans krigsventyr. Også i det meget frie Ungarn er han elsket. Således har den røde ungarske statspresident Dobi ønsket U Thant velkommen til Ungarn «som en kjær gjest». Uhu på sin side har allerede i prinsippet akseptert innbydelsen.

LOVENS TAVLER FOR ADENAUER.

DEUTSCHE WOCHENZEITUNG forteller at en delegasjon fra Zentralrat der Juden in Deutschland, bestående av herrerne Heinz Galinski, dr. H. G. van Dam og Julius Dreifuss overbragte Adenauer de hjertelige lykønskninger fra den jødiske menigheter på kanslerens 87. fødselsdag. De overrakte dr. Adenauer som gave et farvetrykk av den israelske maler Abraham Yaskiel forestillende Moses med lovens tavler.

EGYPTERNE ER FLINKE.

Den nasjonaliserte Suezkanal innbringer ifølge Aschehougs Leksikontidsskrift 4/62, stadig større inntekter i utenlandsk valuta, og drives med en effektivitet og sikkerhet som imponerer skipsfartskretser i alle land.

MAOS ATOMBOMBE FERDIG.

Ifølge en melding i senderen Lhasa, som ble gjengitt av den i Nydelhi utkomende avis «Indian Express» skal Kina være iferd med å treffe forberedelser for det første kinesiske atombombeforsøk. Forsøket vil finne sted «meget snart» i den sydvestkinesiske provins Sinkiang.

BIBELKYNDIG VELGER.

Hele Salzburg uten hensyn til politisk oppfatning moret seg over en av de stemmesedler som ble forkastet ved siste valg. På stemmesedlen stod bare: Esaias 41, vers 24. Da valgstyret hadde funnet frem en Bibel, fant det frem til følgende: «Se, dere er mindre enn intet og deres

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser
Frognerveten 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

gjerning er verre enn en øgles, den er en vederstyggelighet som velger dere.»

STRID OM FJERN- STYRINGEN.

Det er som kjent ikke måte på den patriotisme som ble utvist under Norges berømlige krig etter å ha kapitulert i juni 1940. Også de kjente nasjonalistiske partier ARBEIDERPARTIET og KOMMUNISTPARTIET deltar i denne patriotkonkurransen. Men samtidig finner de tid til en aldri så liten strid om hvem som er mest fjernstyrte av dem. Således skrev FRIHETEN forleden: «År etter år er vi kommunister ved enhver aktuell anledning blitt beskyldt for at vi er fjernstyrt. Fra Moskva. Det er fristende å minne om dette når en ser uttalelsen fra Langes (utenriksministeren) partifelle, Gerhardsen, umiddelbart etter de Gaulles pressekonferanse, der han sier at får ikke England en ordning med EEC, er det utelukket at Norge kan gå med i «fellesskapet». Det er altså i London, — og uten norske forhandlere, det avgjøres om Norge skal med i «fellesskapet». Mere konkretisert betyr det altså at det er Tory-regjeringen McMillan som bestemmer for Norge. Tydeligere fjernstyring har en vel aldri sett her i landet. — Langes nye «initiativ» er et skritt i samme retning. Det er de politiske ledere i Washington og London som skal avgjøre hvilken politikk «arbeiderregjeringen» her i Norge skal føre. Kan slik skaffe respekt for landets sittende regjering». Vi er enig med FRIHETEN i at det er et meget aktuelt spørsmål. På den annen side har vi heller ikke så stor respekt for bladets egen fjernstyrte politikk.

HUSK BLADPENGENE

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—

pr halvår i Skandinavia.

Utlandet: Kr. 40,— pr.

år, kr. 20,— pr. halvår.

I nøytralt omslag innen-

lands: Kr. 46,— pr. år,

kr. 23,— pr halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr.
mm og spalte.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land